

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΟΤΑΝ Ο ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ ΗΤΑΝ ΧΤΙΣΤΗΣ!..

Ο νεαρός Μπενίτο εξόριστος στην Έλβετία. Η ζωή του στη γαλλική πόλη Άνεμάς. Η φίλια του με τον κλειδαρά Μεζεβάν. Στην «πανσιόν» της κ. Γκρανζόν. Τα τραγούδια και τα δάνεια του Μπενίτο. Ο άληθης της Λωζάνης, κλπ. κλπ.

ΙΑ ημέρα ο Μουσσολίνι εξωμολογήθηκε πτό γνωστό Γάλλο συγγραφέα και φιλέλληνα Μωρίς Μπεντέλ:

— «Ίσως να μη ήμουν σήμερα Κύριος της Ρώμης, αν κατά τη νεότητά μου δεν με φιλοξενούσε η Γαλλία, ή τόσο καλή πατρίδα των εξοριστών.»

Κι' αλήθεια ο Μουσσολίνι σ' ηλικία δεκαοχτώ χρόνων εξωρίστηκε από την πατρίδα του και κτέφωρε απένταρος και πεινασμένος, πρώτα στη Λωζάννη κι' ύστερα στην Γενεύη. Μα και στην Έλβετία ήταν ανεπιθύμητος και τότε αναγκάστηκε να περάσει στο γαλλικό έδαφος. Πού έμενε όμως; Πώς έζησε στη Γαλλία; Νά κάτι που θα επιθυμούσαμε πάρα πολύ να το μάθουμε.

Μιά ημέρα, στην Άνεμάς μπήκα στο μαγαζί του πιο δημοφιλούς κλειδαρά, του αγαπού Μεζεβάν. Ο άνθρωπος αυτός είνε ένας από τους πιο παλιούς και τούς πιο καλούς τεχνίτες εκεί κάτω στα γαλλοελβετικά σύνορα, κοντά στη Γενεύη.

Ο Μεζεβάν λοιπόν, ο περιφημος κλειδαράς έχει ένα πάθος: Το Μουσσολίνι! Μιλείει διαρκώς γι' αυτόν και γι' α το πέρασμά του από την Άνεμάς.

— «Έδω πέρα έγκατεσάθηκα, μου είπε, το 1898. Ύστερ' από ένα χρόνο γνώρισα τον Μπενίτο (Μουσσολίνι). Ο Μπενίτο έγινε γρήγορα φίλος μου. Ήταν τότε δεκαοχτώ χρόνων: Ένα έξυπνο και τολμηρό παιδί. Την πρώτη φορά που τον είδα ήταν κατάμαυρος. Και δεν φρορούσε καπέλλο, όχι γιατί ακολουθούσε τη μόδα που έρχομε σήμερα, αλλά απλούστατα γιατί δεν είχε λεφτά ν' αγοράσει καπέλλο. «Έπ' πλέον, ο Μπενίτο τότε είχε μουστακί. Ένα μικρό, ωοειδές και γυαλιστερό μουστακί. Πώς τώρα ο Μουσσολίνι διάλεξε την Άνεμάς γι' α διαμονή τον χειμώνα του 1919;

Είνε γνωστή η ιστορία αυτής της εποχής. Τόσο στην Έλβετία όσο και στην Ιταλία δεν έπαισαν με τους σοσιαλιστές, οι όιοι τότε ήσαν επικίνδυνος, γιατί αποτελούσαν την άκμαν άριστερν των προδοτικών κομμάτων. Ο νεαρός σοσιαλιστής λοιπόν Μπενίτο Μουσσολίνι εξωρίστηκε από την πατρίδα του ως έτanasτατικό στοιχείο και κατέφωρε δίπως είπασμε, στην Έλβετία. Εκεί πέρα όμως, αντί να καθήσει ήσυχος, άρχισε να κανη δ' αλέξεις μ' έτanasτατικά θέματα, πράγματα που άνάγκασαν τις άρχές να του πούν καθαρά και ξεάστερα ότι δεν τον σήκωνε ο άέρας της Έλβετίας. Κι' έτσι εξόριστος και από τα έλβετικά καντούνια, ο Μπενίτο αναγκάστηκε να ζητήσει άσυλο στην Γαλλική πόλη Άνεμάς.

— Εκείνη την εποχή, συνέχισε ο κλειδαράς Μεζεβάν, ο όιος μου έδωσε όλες αυτές τις πληροφορίες—ήμουν ένα από τα πιο ένθερμα μέλη του σοσιαλιστικού όμίλου της Άνεμάς. Μια ημέρα λοιπόν μάθαμε ότι ένας νεαρός Ιταλός σοσιαλιστής, όνοματι Μπενίτο, περιπλανιόταν απένταρς και άστεγος στην κοινόητά μας. Σπεύσαμε άμέσως να τον βρούμε και να τον όποστηρίξουμε. Τα σοσιαλιστικά και έτanasτατικά κόμματα της Γενεύης και της Λωζάνης δεν του έδιναν πεία κανένα βοήθημα. Ο Μπενίτο ήταν άδύνατος, μάρκος, άξόριστος, σ' άξιορήνητα χάλια. Θά έλεγμε κανείς πώ θά πείβαινε από την πείνα. Έμελε τότε, ο σοσιαλιστής της Άνεμάς, ψηφίσαμε γι' α τον μερικά βοηθήματα, τον γράμαμε μέλος στάν όμιλό μας και τον περιποιηθήκαμε όσο μπορούσαμε καλύτερα. Ο Μπενίτο, άκούρατος πάντα, έκανε ύστερ' από λίγες ημέρες μερικές διαλέξεις που άρεσαν σ' όλους τους δικούς μας. «Επειτα, ο Μπενίτο βρήκε δουλειά στη γειτονική πόλη Γκαγιαρ. Μά ή χειρο άκτική αυτή δουλειά ήταν βαρεία γι' α τον άδύνατο Μπενίτο κι' έτσι αναγκάστηκε να την παραιτηθεί και

να ξεαναγύριση στην Άνεμάς.

Εγώ τότε του βρήκα μιά φτωχή και καλή «πανσιόν» στο σπίτι της κ. Γκρανζόν, που έχει πεθάνει τώρα, έδω και δυό χρόνια. Εκεί πέρα ο Μπενίτο έτρωγε και κοιμόταν με 65 φράγκα το μήνα.

Ο νεαρός εξόριστος ήταν ήσυχος και ταχτικός άνθρωπος. Την ώοισμένη ώρα κατέβαινε από το δωμάτιό του ή γύριζε άπ' έξω μ' ένα μάτσο έφημερίδες, κι' ένα ή δυό βιβλία κάτω από την άμασχήλη και σάν καλός οικότροφος καθόταν άνάμεσα στην κ. Γκρανζόν και στα παιδιά της.

Κι' ο κλειδαράς της Άνεμάς με μιά έπιμονή πού μου έκανε έντόπωσι μ' ώήγηση στο σπίτι της κ. Γκρανζόν και μου έδειξε το «δωμάτιο του Μπενίτο». Αυτό το δωμάτιο είνε κάτασπρo και γυμνό σάν κελλί μοναχού. Το βράδυ ο νεαρός Μουσσολίνι διάβαζε στο φώς μιάς μικρής λάμπας του πετρελαίου. Εκεί, σ' αυτό το δωμάτιο μελέτησε τον Γεώργιο Σορέλ και τη «Μοναβολογία» του Λάμπιντιν. Εκεί διάβασε γι' α πρώτη φορά και τον Αϊμίλιο του Ρουσσώ.

— Ο Μπενίτο μιά ημέρα, μου είπε ο κλειδαράς Μεζεβάν μου έδειξε τον Αϊμίλιο» ολόχρονα και μου φώναξε: —Μπάρμπα Μεζεβάν, διάβατα Ρουσσώ! Μά την άλήθεια ήταν μεγάλο κεφάλι! Σπουδαίος άνθρωπος! Μη ξεχάσεις να διαβάσης Ρουσσώ!..»

Ο νεαρός Μουσσολίνι, ώστόσο στην Άνεμάς δεν ήταν κανένας έπικίνδυνος έπanasτάτης. Τον άγαπούσαν όλοι οι Γάλλοι φίλοι του. Μά μη νομίζετε πώς έμοιαζε και με κανένα από εκείνους τούς «σοφούς» νέους που σκούβουν όλη την ημέρα και όλη τη νύχτα πάντα στα βιβλία. Κάθε άλλο! Ο νεαρός Μπενίτο άγαπούσε τη ζωή, τη δράσι την κίνησι. Η συνεχής μελέτη τον πείραζε και τα νύερα. Κι' όταν χόρταινε πεία από το διάβασμα, έκανε μακρινούς περιπάτους στην έξοχη ή πήγαινε στο φάρευμα. Έπειτα, όταν γύριζε, είχε πάντα ένα καλό ψάρι, άρετά μεγάλο, σ' ό καλή τι του, που το μαγειρείε ώμορφα ή κ. Γκρανζόν.

Ο Μπενίτο έπ' πλέον άγαπούσε την εύθυμία και το τραγούδι. Πολλές φορές πήγαινε το βράδυ στην ταβέρνα της κυράς Ριγκώ, που ήταν δέκα χιλιόμετρα μακρύτε από την Άνεμας, όπου εύρισκε καλό άσπρo κρησί. Το φαγητό του, όταν έτρωγε έξω, ήταν πάντα φρούτα και ντομάτες.

— Πολλές φορές, συνέχισε ο κλειδαράς της Άνεμας, ο Μπενίτο ήταν απένταρος. Θιμάμαι ότι τον έδάνεισα διαδομικά τρία χρυσά ελκοςόφραγκα. Ο Μπενίτο τότε κατενθουσιασμένος μου τραγουδούσε διάφορες «άριες» με γλ.κειά και μεταλλική φωνή, χωρίς κανένα «φάλτσo».

— Έχω άνάγκη από χαρά, άπ' ό κίνησι...» μου έλεγε κάθε τόσο ο Μπενίτο. «Όταν ήμουν παιδί, γύριζα τις περισσότερες φορές στο σπίτι με το κεφάλι σιασμένο. Μά ήξερα και να έκδικούμαι σκληρά. Γι' αυτό με φοβόντουσαν όλα τα παιδιά και γι' α να μου σπάσουν το κεφάλι, μου έστηναν «παγάνες». Έπειτα ήμουν μ' την άλήθια σωπός διάβολος! Άφάνιζα κυριολεκτικά τα περιβόλια κι' ότα μ' κυνηγούσαν γι' α να με πιάσουν έπαιρνα τά βουιά και χανόμουν από το σπίτι ολόκληρης ήμερης...»

Εκείνο πού χαρακτηρίζει τον νεαρό Μπενίτο ήταν το πείσια του. Δεν όπογαρούσε ποτέ, σ' ό τίποε! Γού άρεσε να λέη ότι όταν ήταν δημοδιδάσκαλος στο Κουαλιέρι, πριν έξοριστή στην Έλβετία, έδωσε το έλης θέμα στους μαθητές του, γι' α την τελευταία σους σχολική έκθεση: «Όσοι έπιμένουν, θά φτάσουν!»

Ο κλειδαράς της Άνεμάς κατόπιν μου είπε πώς γνώρισε και τούς φίλους του Μουσσολίνι πού τον είχαν βοηθήσει λίγο καιρό πριν στην Λωζάννη και μίλησε πολλές φορές γι' αυτόν με την περίφημη σοσιαλιστρια Μπαλαμπάνοβα.

— Ο Μπενίτο, μου είπε ή Μπαλαμπάνοβα, συνέχισε ο Μεζεβάν, μου κίνησε την προσοχή από την πρώτη στιγμή με το όρχο και άδύνατο πρόσωπό του πού έδειχνε έναν άνθρωπο πεινασμένο. Τα μάτια

Ο Μουσσολίνι
(Στρίτο Ιταλικής έφημερίδας)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοί αναγνώσται μας ζητούν να αποκτήσουν δλην την σειράν των παλαιότερων εκδόσεων του «Μπουκέτου» γιά να μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειράν των ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλύτερων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτὰς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι ὧν τῆς παλαιᾶς σειράς των ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐχεθεῖται καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μὲ πέντε μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἑξὲς δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Η ΜΟΝΜΑΡΤΗ Η ΣΟΝΙΑ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(Ἰδὸν τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

πού τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλεόν ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Ἐπωφεληθῆτε ὅλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὁμοῦς ὅτι ἀναγνώσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

τοῦ ἦταν ἀνήσυχα, τὸ βλέμμα τοῦ θολὸ καὶ πυρετῶδες καὶ τὰ ροῦχα του ἦσαν σὲ ἀξιοθρήνητα χάλια. Ἐμοιαζε σὰν ἀλήτης.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός ὁ νέος; Ρώτησα κάποιον.

— Εἶνε ἕνας κτίστης ποὺ τὸν λένε Μουσοσολίνι... μοῦ ἀνάντησε Ζη εἰδὼς κι' ἐκεῖ, μὲ τὴ βοήθειαν τῶν φίλων του. Ἐνας ἄλλος κτίστης, τὸν ἔχει τώρα στὸ σπῆτι του. Ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔκανε δυὸ, τρία πικυάκια ἀπὸ τὰ σεντόνια τῆς. Εἶνε ἀξιολύπητος αὐτὸς ὁ Μουσοσολίνι...

— Ἐγὼ τότε, συνέχισε ἡ Μπαλαμπάνοβιτ, πῆγα κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησα ἂν μποροῦσα νὰ τὸν βοηθήσω.

— Ἐσεῖς; Μὰ με βοηθήσατε; Μοῦ ἀπάντησε ἄγρια. Ὅχι! Εὐχαριστῶ... Θὰ τὰ βγάλω πέρα μόνος μου...

Ἡ ἄγρια υπερφάνεια τοῦ νεαροῦ Μτεντίνο, ἔκανε ὅλους τοὺς φίλους του νὰ τὸν σέβωνται.

Μία ἡμέρα λοιπὸν, ἔγινε ἀναγινωχτὸς ἀπὸ τὴν Ἀνεμάς. Ὁ φίλος τοῦ ὁ κλειδαῖος ὠστόσο δὲν τὸν ξέχασε. Τοῦ ἔγραψε τρία γράμματα. Κι' ὅμως ὁ Ντουτρε δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀκόμα. Ἦσως τοῦ εἶνε ὀδυνηρὴ αὐτὴ ἡ ἐπιστροφὴ στὴ τραγικὴ καὶ βασανισμένη νεότητά του.

ΖΩΡΖ ΣΑΛΟΝΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἐν Τάξει

Ἡ Σκόντλαντ Γ'αυδὸ ἀναζητοῦσε κάποτε ἕναν δολοφόνου. Τὸ μόνο βοηθητικὸ στοιχεῖο ποὺ εἶχε στὰ χέρια τῆς γιά νὰ μπόρῃ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ ἦσαν ἑξὲς φωτογραφίες του, ποὺ παρίσταναν τὸν κακοῦργο σὲ διαφορετικὰ στάσι καὶ ἀλλοιώτικη περιβολὴ καθημέρι.

Τέλος πληροφορηθῆσαν ὅτι ὁ καταζητούμενος βρισκόταν σὲ μιὰ ἐπαρχιακὴ πόλιν τῆς Σκωτίας κι' ἐστειλὰν καὶ τὶς ἑξὲς φωτογραφίες στὴν τοπικὴ ἀστυνομία γιά νὰ τὴν ὑποβοηθήσουν στὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν του.

Ἐπειτα λοιπὸν ἀπὸ τρεῖς μέρες ἡ Σκόντλαντ Γ'αυδὸ ἔλαβε τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα: «Ἀνακαλύψαμε τέσσερες ἀπὸ τοὺς καταζητούμενους καὶ καὶ τοὺς ἐπίσπεσε. Ἐλπίσουμε ν' ἀνακαλύψουμε καὶ τοὺς ὑπολοίπους δυὸ. Θὰ τοὺς λάβετε καὶ τοὺς ἑξὲς μερικοὺς!»

Ἡ κυρία καὶ ὁ σκύλος της

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα εἰσβάλλει μέσα στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα ἕνας καλοντυμένος κύριος, ἀναφέρει ταραγμένος στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε εξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν οἰκίαν καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ γίνουν ἡ σχετικὰ ἐρευνες.

- Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς; ρωτᾷ ὁ ἀστυνόμος. Ἦταν ψηλὴ;
- Νομίζω... ἀπαντᾷ ὁ σκύλος:
- Παχιά;
- Παρὶπου.
- Χρῶμα ματιῶν;
- Μὰ... γαλανὰ.
- Ἔχετε πὼς ἦταν ντυμένη;
- Φοροῦσε τὸ φουστάνι τῆς καὶ τὸ καπέλλο τῆς. Εἶχε μαζί της καὶ τὸ σκύλο τῆς.
- Τί εἶδους σκύλος ἦταν;
- Φύς—τεριέ. Βάρους 4 1/2 ὀκάδων. Εἶχε τέσσερες βούλες στὴ ράχη του. Μία μαυροῦδε βούλα ἀπάνω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ του μάτι.
- Ἀσπρὴ οὐρά. Τρία κάτασπρα πόδια. Τὸ δεξιὸ μπροστινὸ τοῦ πόδι ἦταν χρώματος μπλέ, μὲ στίγματα. Φοροῦσε ἕνα ἀσημένιο περιλαίμιο με...
- Ἀκούουν αὐτὰ, βρυχάται ὁ ἀστυνόμος. Θὰ σὰς βοῦμε... τὸ σκύλο!

Ἀστεειεῖσαι!...

Ἐνας πάστορ ἐπισκέπτεται ἕναν φυλακισμένο καὶ τοῦ λέει:

- Φιλοξέ μου ἀνθρώπε, ἡ ἐπιθυμία τοῦ πιστοῦ σ' ἔφερε ἐδῶ;
- Ὅχι, χριστιανὲ μου! ἀπαντᾷ ὁ φυλακισμένος. Γιά τόσο ἡλίθιο μὲ πέρασε ὥστε ἀνεῖ νὰ μῶ στὴν ταβέρνα θάμπαϊνα στὴ φυλακή;

Ἔτσι κι' ἔτσι...

Τῇ στιγμῇ ποὺ ξεκινεῖ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ σταθμὸ ἕνας ἀνθρώπος ἀναμαλλισμένος, σὰν τρελλός, μπαίνει σ' ἕνα βαγὼνι στὸ ὁποῖο βρισκεται μὴ νεαρὴ κυρία μὲ τὸ παιδάκι τῆς. Φοβισμένη ἀπὸ τὸ παραῆνο ὄψος τοῦ συνταξιῶδ' ἡ τῆς, ἡ κυρία γιά νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ τοῦ λέει:

- Κύριε, νομίζω ὅτι ἔχω ὑποχρέωση νὰ σὰς συμβουλέψω ν' ἀλλάξετε διαμέρισμα γιατί τὸ κοριτσάκι μου ἔχει ἀνεμοβρογχίτι!
- Δὲν περῶεῖς κυρία μου, ἀπαντᾷ ὁ ἀγνώστου. Ἔτσι κι' ἔτσι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τινάζω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα μόλις μπῇ τὸ τραῖνο μέσα στὸ τοῦνε!

Βαγαπόντες

Κάποιος ἀγύρτης πωλεῖ ἕνα Ἐλβετικὸ τῆς νεότητος, τὸ ὁποῖο, ὅπως ἰσοχυρίζεται, κάνει τὸν ἀνθρώπου νὰ ζῇ πολλὰ χρόνια.

— Κυτάξτε με, κύριοι! φωνάζει. Εἶμαι ἀνθρώπος καὶ μὲ γερά καρδιά κι' ὅμως εἶμαι... τ. ακοσιῶν χρόνων!

— Εἶναι πραγματικὸς τόσο ἡλικιωμένος; ρωτᾷε κάποιος χαζὸς τὸν νεαρὸ βοηθὸ τοῦ ψευδογυαλιτοῦ.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ βεβαιώσω σὲν, ἀπαντᾷ ὁ βοηθός, γιατί εἶνε μόλις... διακόσια χρόνια ποὺ ἐργάζομαι μαζί του!

Μεταξὺ φίλων.

— Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ γυναῖκα ποὺ νὰ μπορῇ νὰ κρατήσῃ ἕνα μυστικόν.

— Ἡ δική μου λοιπὸν γυναῖκα μπορεῖ. Εἴμαστε παντρεμένοι δέκα χρόνια καὶ διὰν μοῦ ζητάει χιήματα... ποτὲ δὲν μοῦ λέει τί τὰ θέλει.

Μία μητέρα μαλώνει τὸ κοριτσάκι τῆς γιατί ἔδειρε μιὰν ἄλλην μικροῦλα.

— Ἀσφαλὼς, παιδάκι μου, ὁ Σατανὰς σ' ἐσπρωξε νὰ κάνης τέτοια κακὰ πράξι. τῆς λέει.

— Ναί μαννοῦλα. ἀπαντᾷ ἡ μικρὴ νεοπροσισμένη, αὐτὸς μ' ἔσπρωξε —ἀλλὰ, προσθέτει περηφάνου, μόνι μου σκέφθηκα νὰ τῆς δώσω καὶ μιὰ κλωσιά!